

Gevallen op het veld van eer!

Schik u er in, bejaarde vader! het was uw jongen, uw lieveling, uw eerstgeborene — schik u er in, want het is Gods bestel!

Weent gij, zusters? Ach, wij verstaan die tranen!

Een kameraad van den gesneuvelde, een buurmanszoon, brengt de droeve tijding. Waar hij thans zit, was vroeger Karels plaats. Daar zat hij nog den laatsten keer, toen de regeering de algemeene mobilisatie had afgekondigd.

Karel zal die plaats niet meer innemen. Zijn heldere lach zal in dit vertrek nooit meer worden gehoord.

Vader kende hem aan zijn vluggen stap in de gang. „Daar is onze Karel, moeder!” zei de vader dan, en zijn gelaat verhelderde.

Karel had steeds een vroolijk woord op de lippen. „Vader,” zei hij wel eens, „als 't me goed gaat in de wereld, dan haal ik u en moeder elken Zaterdagmiddag in een auto, en we jagen over veld en berg.”

Want hij hield heel veel van zijn ouders en van zijn zusters, en van zijn twee jongere broeders. En des Zondags klonk het orgel, en ruischte hun lied: „Waar liefde woont, gebiedt de Heer den zegen.”

De Zondagswandelaars, die voorbij kwamen, bleven dan staan en zeiden tot elkander: „'t Is daar echt; in het huis van onzen meester woont de liefde.”

Karel was zoo goedsmoeds den oorlog ingegaan. Volstrekt geen vrees of angst. De geestdrift blonk uit zijn oogen, en een blijde toewijding kleurde zijn frissche wangen.

Doch toen hij den drempel reeds had overschreden, en de ouders hem met betraande oogen hadden nagestaard, was hij nog eens teruggekeerd op zijn schreden.

„Eén ding troost mij,” had hij gezegd, „dat gij voor mij zult bidden.”

Daarop had hij zich snel afgewend, om zijn eigen tranen te verbergen. En in de grijze morgenschemering was hij vlug doorgestapt naar de verzamelplaats.

De dorpsmensen stonden aan de deur, om hem nog te groeten, want iedereen kende hem, en hij was aller vriend. Men had hem gekend van kindsbeen aan; men sprak nooit anders van hem dan van „Karel van den meester.” Toen hij de lagere school van zijn vader had afgehoopen, was hij naar een handelsschool gegaan in de naburige stad, en daar had hij later ook op een bankinstelling als klerk een betrekking gekregen.

Het liep hem alles voor den wind; zijn patroons waren uitermate over hem tevreden; en hij begon reeds een flink salaris te verdienen. Wat hij over had, gaf hij aan zijn ouders, want zij waren door tegenspoeden achteruitgeeraakt, en daarom was Karels hulp dubbel welkom geweest. Maar ook op andere wijze was uitkomst gekomen; en bescheiden welvaart was het huis van den schoolmeester weer binnengekomen, en de zoon van den voorspoed bestraalde het pad van dit gezin.

Doch teer is de bloem van het aardsche geluk! De bliksem sloeg uit; Europa vloog in lichte laaie; en de lange lijsten van dooden en gewonden verschenen.

De droefheid, de smart is deze woning binnengetrokken. Slechts het jongste broertje begrijpt het niet. Hij ziet Jan, die de droeve tijding brengt, met groote, verwonderde oogen aan; hij staat voor iets vreemds, iets geheimzinnigs, maar later zal hij het begrijpen — als hij ouder wordt!

Jan verhaalt van de laatste oogenblikken van zijn vriend. Voor ieder had hij van Karel nog een groet over te brengen. Karel was bedroefd geweest, omdat hij zoo ver van de zijnen moest sterven. Maar toch was hij ook getroost geweest; en in Jans arm was hij overleden.

Nooit keert hij terug — nóóit! Hij was de hoop, de

roem der ouders; hij bracht glans en zonnenschijn in deze woning — het is voorbij! de blijde zon ging droevig onder, voordat zij haar middaghoogte had bereikt . . .

De vader zit daar, verzonken in zijn smart. Nu schudt de aardsche tent in den storm van den bittersten rampspoed — is het niet een brooze tent van vleesch en bloed?

Wij lijden met dit huisgezin; daar trilt een snaar van smart in 't eigen hart; en daar is een drang in de ziel, om het huis der vreugde te verlaten, en te deelen in deze droefheid. En het is trouwens beter, te gaan in het klaag-huis dan in het huis des maaltijds, want in hetzelfde is het einde aller menschen, en de levende legt het in zijn hart.

De vader zit daar en peinst. Dierbare herinneringen spreken hem toe; in de vallei der smart klaagt dit hart. Doch Jezus zal hem niet begeven, want hij hoopt op God.

De vader luistert, en Jan vertelt van Karels laatste oogenblikken. Het verhaal is schokkend en ontroerend, maar toch is er ook licht bij de donkerte. 't Is als een droeve avondwolk, die wij wel eens zagen, terwijl het wegstervende avondrood er nog een zachten glans over heen strooide.

Het verhaal der laatste oogenblikken van uw dierbaren jongen zal u troosten, bedroefde ouders. Nu reeds troost het u, al zijt gij het u nog niet bewust. Zooals boven het eenzame graf van uw kind de veldbloemen zullen groeien en bloeien, zoo zal uw troost grooter worden, omdat hij wordt gedrenkt door het levende water uit de eeuwige Fonteynen.

In Karels brieven was het reeds te merken, dat het goede zaad was opgekomen. De blinkende morgenster ging al helderder op in zijn ziel. Het is trouwens zoo, dat onder den donder van het kanon de mensch tot de beslissing wordt gedrongen; de voet gaat er sneller: of ter verharding of ter verootmoediging.

Hoe gaarne waren de ouders bij hun kind geweest, om het parelende doodszweet van dat geliefde gelaat te wischen. Het mocht niet zoo zijn. Maar de Heere zorgde toch — Hij zorgt altijd voor de Zijnen! De Trooster was bij den stervende; de Heilige Geest!

O, kostelijke vrucht van Jezus' offer! Neen, Hij stierf niet tevergeefs. Hij verwierf den Trooster. En die Trooster was bij Karel in diens laatste en bangste ure.

„Ik kon Karel niet meer verstaan,” zei Jan, „maar toch sprak hij.”

Toen sprak de stervende met den Vader der geesten, en wandelend door het dal der schaduwen des doods, boven welke geen zonnen en geen sterren schijnen, werd het voor zijn oog licht, omdat het duistere dal werd bestraald door de hoop der onsterfelijkheid.

Doch gij, treurende ouders! blijft achter. Nu zijt gij in de oefenschool. En de Heilige Geest, die uw zoon vertroostte, is nu bezig, om u Jobs Godverheerlijkende woorden te leeren stamelen: „De Heere heeft gegeven; de Heere heeft genomen; de Naam des Heeren zij geloofd!”

Ach, welk een smart is de uwe! Maar is het niet des Christens lot, om, met wonden bedekt, met lijdzaamheid de loopbaan te loopen, totdat de Hallelujah's van het eeuwige Sion zijn vermoeide ziel zullen verwikken?

Weent, ouders — de Heere zal die tranen niet verachten! En wel komt uw lieveling, uw oogappel nooit meer terug, maar daarom zult gij tot hem gaan. Zoo zult ge elkander eens ontmoeten: na den droeven nacht, als de dag aanbreekt. En dan zult gij het ervaren, dat zij, die met tranen zaaien, met gejuich zullen maaien.

Onder een eenzamen eik, daar ligt Karel begraven. In de lente klinkt er het lied van den zangvogel in het groene loover, en een beekje stroomt er voorbij; een kleine, stille beek. En zij murmelt dag en nacht een vredig sluimerlied.

Karel rust daar, als de slaper op zijn slaapstede, in God gerust, terwijl engelen de wacht houden.

Zij waken bij dit geheiligd stof; zij houden de trouwe wacht. En zij luisteren, of zij nog niet hooren de stem der archangels en de bazuine Gods, waarmede de Heere Zelf de dooden zal doen opstaan uit hun graven.

Dát zij uw troost, bedroefde ouders! Totdat de dag komt, en de schaduwen vlieden . . .

L. P.

